

Kedves érdeklődők!

Talán mindenki tudja rólam, hogy a református lelkészi végzettségem mellett kórházi lelkigondozói végzettségem is van. Amikor ide kerültem ebbe a gyülekezetbe lelkésznek még csak a sima lelkészi diplomámmal és elkezdtem járni látogatni idősoththonokba, a megyei pszichiátriára, szenvedélybetegekhez, fogyatékosok közé, továbbá hajléktalanokhoz, és persze kórházba, akkor úgy láttam, hogy sürgősen jó lenne képeznem magam ehhez a sok speciális munkaterülethez. Az előbb említett rétegek között végzett lelkipásztorolásom jelentősen eltért a gyülekezeti lelkipásztorolástól, és bizony, leginkább csak improvizálgattam. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a lökést a képzés elvégzéséhez a volt feleségem adta, aki észrevette egy egyházi újságban, hogy 3 éves lelkigondozói képzésre hívják az arra kíváncsi hittudományi felsőfokú képzettségűeket. Nóri nem csak, hogy szólt erről nekem, hanem kifejezetten buzdított is, így elmentem és elvégeztem ezt az iskolát. A diplomadolgozatomat az akkor már 4. éve működő tatabányai kékkereszt önségítő csoportról írtam, ahol a szenvedélybetegségből való gyógyulásnál a hit szerepét és az önségítő csoport szerepét vizsgáltam.

Gyülekezetünkben a presbitérium ma már számomra szinte érthetetlen rugalmassággal engedte ezt az elhajlásomat, hogy ezekkel a rétegekkel és intézményekkel, köztük is különösen a szenvedélybetegekkel annyit foglalkoztam. Ez nem azt jelenti, hogy tapsoltak nekem, de például amikor a szó szoros értelmében tökrészen, egy álló hétig tartó folyamatos ivás utolsó napján beállított egy kékkereszt tag egy gyülekezeti családi napra, akkor azt hittem, hogy vége mindennek, de nem, egyszerűen csak mindenkinek szörnyű rossz kedve lett és kész. Nem adtak nekem ultimátumot.

Az azóta eltelt több, mint két évtizedben voltak sikeresebb és kevésbé sikeres korszakok ezek között a rétegek között végzett munkámban, és

nem is egyforma intenzitással dolgoztam közöttük. A kékkereszt csoport, vagyis iszákosmentő misszió viszont ezek közül kiemelkedve mind a mai napig hetente tartja alkalmait, mondhatni, kiegyensúlyozottan működik.

A kórházi munkában eleinte csak heti néhány órában dolgoztam, később ez heti 20 órára módosult. Itt az idők folyamán egyre több órát foglalkoztam drogosokkal. Nem lettem drogszakértő, a közöttük végzett munkámban még annyi szakértelmem sincs, mint az alkoholisták közöttiben, ugyanakkor mégis mind ezek azt eredményezték, hogy több, mint tíz éve hetente több napon, sok órát élek szenvedélybetegek között. Ez nagyon tanulságos. Ez azonban még nem indított volna a mai előadás megtartására, ha nem látom azt, hogy a szenvedélybetegek, más néven függők száma egyre inkább növekszik, és a hívő, keresztyén emberek maguk is ki vannak téve ennek a veszélynek. Én magam is. További oka az előadásomnak még az is, hogy a függőkhöz való viszonyulás kérdése a társadalomban az utóbbi évtizedekben semmivel nem lett könnyebb, mint korábban. Most is a két véglet a jellemző: az egyik nagyon rossz embereknek tartja őket, a másik véglet viszont azt mondja: ők áldozatok. Nagyon nehéz a helyes hozzáállás. A függők kezelésének tudománya maga is folyamatosan változik, jóhiszeműen mondhatnánk, hogy fejlődik, de rosszhiszeműen akár azt is, hogy mindig kiderül az előző divatos módszerről, hogy az nem is olyan jó, és mindez egy-egy ország politikai adottságai miatt még inkább bonyolulttá, vagy nagyon rosszul működővé teheti a stratégiákat.

Ami a függőségek fajtáit illeti: első helyen a nikotinfüggőség áll, vagyis a rendszeres dohányzás, aztán az alkoholizmus és a gyógyszerfüggőség következnek. További ismert függőségek a drogfüggőség, az internetfüggőség, beleértve az internetes játékoktól való függőséget, aztán az anorexia, vagyis kóros soványságra törekvés, a szerencsejáték-függőség, a testedzésfüggőség, vásárlásfüggőség, édességfüggés, kávéfüggés, energiatalfüggés, és a szex-

pornófüggőség is sokakat érint. A munkafüggőségről is kell szólnunk, hiszen sok ember annyira beletemetkezik a munkába, hogy bár egyértelműen elveszíti ezzel a családját-egészségét, és sok egyéb szükséges kapcsolatát, mégis a munka-hasznossága állandóan új-és új értelmezhetetlen kihívásokat ad számára. A társfüggőségről is érdemes szólnunk, mint aminél az illető a kapcsolatból többet akar kisajtolni, mint amire az hívatott.

Ebből a felsorolásból egyértelműen kitűnhet, hogy a függőség lehet valamilyen szertől-anyagtól való függés, de lehet valamilyen viselkedésfüggőség is. Mindegyikre jellemző, hogy a függő személy annak ellenére csinálja függőségének szokását, hogy ez ár per érték nem éri meg, sőt az életének minőségét kisebb-nagyobb mértékben veszélyeztetni is. Annak eldöntése, hogy mi számít kisebbnek és mi nagyobbak, rendszerint függ egy adott társadalom megítélésétől is, így például a dohányzást nem feltétlenül sorolják az olyan függőségek csoportjába, ami az illető életét mentálisan veszélyeztetné, ugyanakkor a napi 1 doboz cigaretta elszívása ma már azt jelenti, hogy havi 60.000 Ft megy füstbe, ami bizony érvágás a családi költségvetésben. Ha ezt anya-apa együtt teszi, az havi 120.000 Ft. Ez bizony már kihathat sok minden egyébre is, például a pénztelenség okán sok konfliktushelyzetet teremthet, ami az ember mentális egészségének nem tesz jót. Az egészségügyi problémákról még nem is szóltam. Ugyanakkor kétségtávol az ember lelkét közvetlen módon különösebben nem teszi tönkre. És az is érdekes, hogy akik a dohányzásról valami csoda folytán le tudtak szokni, szinte mindenkinek valamilyen rejtélyes módon nem lesz meg az a bizonyos havi 60.000 Ft-tal több pénz, mert akkor meg valami más pótcselekvést talál helyette, például olyan dolgokat elkezd enni, amiket azelőtt nem, mert a szája nagyon kívánja a szívás-rágást, szakkifejezéssel élve az orális fixációt, tehát a szájon keresztül történő kielégülés élményt.

Hogy melyik függőség mennyire lélek-gyilkos: minden időben vita tárgyát képezheti. Egyes felekezetek állítják, hogy hívő ember nem

dohányozhat, mások szerint ez azért túlzás. Egyes vallási irányzatok a gyógyszerek használata tekintetében is egyértelműen állást foglalnak - Mo-on egy nyugdíjas református lelkész például a bibliaórák közösségében előírta, hogy a Covid-19 járványban ki milyen gyógyszert szedhet és mit tehet akár egészségesként, akár betegként -, míg a legtöbb felekezet, vagy annak képviselője ezzel nem is foglalkozik. Hollandiában a protestáns lelkészek jelentős százaléka marihuánás fűvet szív. Nem tudom, hogy mennyi, de nem 1-2 százalék, hanem ennél jóval több. Nem titkon, hanem nyíltan teszik. Az egyik nagyon tisztességes életű, valóban hívő lelkész a Dunántúlon még évtizedekkel ezelőtt minden héten feladta a postán a lottószelvényét, de minden héten elmondta a postásnak, hogy az nem az ő szelvénye, hanem a feleségéé. Képzeltetik, ha egyszer nyert volna az asszony, akkor milyen érdekes kérdés lett volna, hogy az a pénz mennyiben illeti a férjet is...

Míg régen a legtöbb ember csak az alkohol és a dohányzás miatt volt alapvetően megkísértve, ma már a kínálat olyan bőséges, hogy azt nem is hinnénk. Dohányzol? Milyet kérsz? Vaníliás-mentolost elektromosba, vagy kókuszos-áfonyást hagyományosba? Ma már minden nemzeti dohányboltban több száz fajta dohány van. Csábítanak a nők, a szex? Az interneten és az okostelefonodon naponta ugranak elő olyan oldalak, amiken szebb nők vannak, mint a valós életben. És rád várnak. Csak 1 kattintásnyira vannak. Szeretnél pénzt nyerni? Még tippet is adnak oldalak, hogy milyen szelvényekkel hogyan nyerhetsz tippmixen, vagy más játékokon. Bejön neked valamilyen gyógyszer, például orrcsepp, amitől nyugodt éjszakád lehet? Az orvos szívesen felírja neked, hiszen így hárman is jól jártok: te, ő, meg a Richter Gedeon Rt. Elégedetlen vagy a testeddel? Bármit megteszünk érted, hogy ez ne így legyen. Műtünk, éheztetünk, etetünk, szteroiddal és más doppingszerekkel traktálunk. Valamilyen alkohol kellene? Milyent kérsz? Almás sört szilva pálinkával keverve, vagy levendulás pezsgőt? Mindent megteszünk érted, még csak nem is kell otthon

kevergetned ezeket a bódító italokat. Már készen várnak rád. Milyen drogot kérsz? Olyat, amitől 36 órát bambulsz, vagy olyat, amitől 12 órán át tudsz megállás nélkül táncolni a buliban? Ja és a neten milyen csoportban szeretnél lenni, ahol nem normális játékszabályokkal kapcsolatot tarthatsz bárkivel? Nem sorolom tovább, a lényeg az, hogy ekkora értelmezhetetlenül sokoldalú kínálat mellett ember legyen a talpán, aki mindezt ki tudja kerülni, vagy a kínálattal jól, okosan tud élni, s ha valamelyik nagyon bejön neki, akkor ne sodródjon bele a gyakori élvezetbe, végül függésbe. 1 éve ismertem meg egy olyan papot, aki elmondta nekem, hogy a napi 5-10 különböző helyen való különböző jellegű papi szolgálatai, amik egymástól teljesen eltértek a karakterükben, olyan folyamatos fizikai és lelki kihívást jelentettek, amiben csodálatos felismerés volt számára az alkohol fogyasztásának jótékony hatása, ami által jó hangulatban lehetett élni, és nem csupán túlélni ezt a hajtást. Nem akart alkoholista lenni, de egy ponton már nem volt megállás. Végül egy önsegítő csoportba járással tudta csak rendbe hozni az életét.

Hogy megértsük: mennyire nem csak bizonyos gyenge jellemű emberek problémájáról van szó, hadd fejezzem be ezt a gondolatsoromat azzal, hogy az USA lakosságának 26 százaléka, vagyis több, mint egynegyede fájdalomcsillapítót szed. Persze nem mindenki függő, de azért ez mégis egy olyan szám, amire nincs mentség. Az ott élő emberek rájöttek, hogy a fájdalmak csökkentését, vagy megszüntetését soha eddig nem megvalósítható eredményességgel lehet szinte bárkinek elérni, és elkezdtek ezeket a gyógyszereket szedni. És nem tudják abbahagyni. Hiszen ahol a fájdalomreceptor nincs stimulálva (izgatva), ott az örömareceptort stimulálni kell, vagyis egyre intenzívebb örömatélésekre van szükség. Ez könnyen másfajta még izgatóbb szenvedélyek kereséséhez és kiéléséhez vezethet. A stimulálás hiányában viszont, amikor a fájdalomcsillapítón élő függő ember – akár az előbb említett probléma kikerülése végett - nem izgatja fel magát mindenféle élményekkel, akkor a fájdalomküszöb

egyre alacsonyabbá válik, tehát egy dög unalmas nap is kalandosnak és fárasztónak, terhelőnek tűnik az illető számára, amire csak a gyógyszer egyre nagyobb mennyiségű szedése adhat megoldást.

Most, hogy a probléma nagyságát érzékeltettem, ugorjunk, és lássuk a mai témánkat közelebbről! Vagyis azt, hogy egyre több keresztyén érintett abban, hogy a tőle karnyújtásnyira levő szenvedélybetegségre hívó kísértéseknek nem tud ellenállni és függő lesz. Fontosnak tartom itt megjegyezni, hogy az ördög sokszor álcázza magát ezekben a kísértésekben. A cigi nem cigiként, hanem például férfiasságot üzenő reklámmal kínáltatja magát, az alkohol nem bódító hatású szerként, hanem gyümölcsízzel kelleti magát, a közösségi oldalak nem zavaros kapcsolatkereső-teremtő oldalakként kínálják magukat, hanem a közös érdeklődést hangsúlyozzák ki, mint ha csupa tiszta szívű ember tölthetne napi korlátlan időt egymással kizárólag a kedves közös érdeklődésük miatt. A gyógyszer a reklámban egy pillanat alatt mosolyt csal a nagy arcára, és nem foglalkozik a reklám annak az etikájával, hogy miért a nagymama rohangáljon az unoka kedvéért és miért nem az unoka fogja vissza magát a nagymama kedvéért. És hogy ha arra a gyógyszerre 18 mellékhatás van írva, akkor az etikailag mit is jelent? Az ördög nem ellenségként kínálja a portékáit, hanem barátként. Hozzá akar adni az életünkhöz. Mármint látszólag. És most egy nagyon furcsát mondok: a keresztyén emberek függőségre hajlamos emberek. Ezt most magyaráznom kell. Ez nem egyszerűen azt jelenti, hogy ugyanúgy függőségre hajlamosak, mint mások, hanem egyenesen azt, hogy még inkább. Hogy miért? Éppen azért, mert a maguk megváltásra szorultságát, életük beszorultságát hamarabb ismerik fel, mint a nem hívők. Hamarabb felismerik saját életük korlátozott mivoltát, áldatlanságát, segítségre rászorultságát, mint mások. És felismerik, hogy segítőre van szükség: isteni segítőre, sőt magára Istenre. Furcsa, de miközben éppen a szabadulás vágya miatt tudnak hit által függetlenedni őket lehúzó szenvedélyektől, aközben mégis éppen ők függő módon vágnak arra, hogy az élet legyen szép,

jó, értelmes, nagyszerű, felemelő, a kapcsolatokban harmonikus. Bizonyos értelemben a keresztyének a lelki gazdagság tekintetében igényesebbek, mint mások, de ez egyben azt is jelenti, hogy kevesebb vágyuk fog beteljesülni és több érzékenységből fakadó szenvedésnek vannak kitéve. Tapasztalásuk van Istenről, akitől függeni jó, de lelki alkatuknál fogva hajlamosak a lelki élményekért további függésre. Természetesen nem minden egyes hívő emberről állítom ezt, de úgy látom, hogy a hívő ember általában szeret függeni. Elsőrenden Istentől, de mástól is. Például egy hitközösségtől, egy karizmatikus hívő személytől, bizonyos liturgiáktól, például közös énektől, vagy akár vallásos hangulattól. És bizony, ha bejön neki valami szokás, vagy valami szer, amitől istenibben érzi magát, akkor szívesen él azzal. Van persze olyan is, amikor eleve hitgyengeségből valaki szándékosan Isten törvényével ellentétese dolgot csinál és aztán abban függő is lesz, de inkább az a gyakoribb a hívő emberek szenvedélybeteggé váló történeteiben, hogy nem Istennel szemben akart az illető vétket elkövetni, inkább úgy érezte: ettől még inkább teljes lesz az élete. Csak amikor már jönnek a jelek, hogy ezt nagyon nem kellene csinálni, csak akkor szembesül azzal, hogy Isten, vagy a szenvedélybetegségem? Döntenie kell. És bizony, a tagadás, düh, alkudozás, depresszió, mint gyászreakció mind előjönnek az ő történetében, amiben Istennel és másokkal harcban áll. S leginkább magával.

El sem akarja hinni a hívő ember, hogy ő függő. Az kizárt. Az csak a nem hívőknél fordulhat elő - gondolja. A helyzetet tovább rontja, hogy gyülekezetekben az ilyeneket általában statisztikagyilkosoknak tartják, vagyis vagy agresszív támadást intéznek a hívek az illető felé, hogy térjen már meg, vagy, ha elfogadóbbak, akkor esetleg éppen ők azt javasolják, hogy ne beszéljen róla. Egy lelkész például, ha szenvedélybeteg lesz, mit tegyen, amikor egy egész gyülekezet látja őt? Nem fog kapni támogatást, hanem mindenki megbotránkozik rajta. Egy kántor, egy gondnok, egy presbiter, egy meghatározó gyülekezeti tag mit tegyen, ha azt látja magán, hogy lejtőn van és nincs megállás?

Kitől kérjen segítséget? Azoktól, akik példának látják őt? És ez a szenvedélybetegsége egyértelműen arról szól, hogy a hite tönkrement, nincs is hite, vagy ez attól független dolog? Komoly kérdés.

Jóllehet, divatos teológia az, hogy aki egyszer már megtért, az többé szándékosan nem követ el bűnt, én mégis ezt nem vallom. Azt igen, hogy néhány mély hitű hívő embernél elenyésző százalékban fordul elő, hogy szándékosan vétkezik, de azt, hogy a hívő ember nem juthat odáig, hogy szenvedélybeteg legyen: nem vallom. Én azt vallom, hogy a hívő ember küzd a szenvedélybetegségével. Ha nem küzd, akkor valóban nem hívő. De a küzdelmében, ha Isten segítségét keresve küzd, akkor én az illetőt nem tartom hitetlennek. Persze nem is példa értékű hívő embernek. Hívőnek tartom, akinek beteg a hite. De van hite. Csak beteg. Ezt azért tartom fontosnak, mert ahogyan a társadalom megbélyegez bizonyos szenvedélybetegeket, ugyanúgy a gyülekezetek is könnyen botránkoznak úgy mások bűnei felett, hogy egy szenvedélybeteg gyülekezeti tagnak innentől szinte esélye sincs a gyülekezetben megtérni, mert elfordulnak tőle. Ezzel természetesen nem mentem fel az illetőt, és nem hitpéldául állítom, de az előadásom címéhez tartva magam azt mondom: van olyan, hogy valaki hívő keresztyén, és egyszer csak azt kell felismernie magán, hogy szenvedélybeteg lett. Ez az állapota semmiképpen sem függetleníthető a hitétől, de a lehitetlenezés nem csak, hogy nem segít, de ráadásul nem is igaz.

Szóval ott tartunk, hogy egy keresztyén ember akár akarattal, akár akaratlanul is, de belecsúszott valami olyan szerhasználatba, vagy viselkedésbe, ami függőséget okozott nála. Rendszeresen kell azt a dolgot tennie, sátáni erő kényszeríti erre. Próbálja abbahagyni, de nem megy. Próbál mindenféle magyarázatot találni, és lehet, hogy nem is rosszak ezek a magyarázatok, de ettől még mindig nem tudta abbahagyni. Vagy abbahagyta, de aztán újra elkezdte. Már Istent ostromolja, mert nagy a baj, de mégsem sikerül szabadon,

szenvedélybetegségétől mentesen élnie. Kétségbeesik. A paphoz forduljon? Mi lesz, ha az megutálja? Kinek vallja be? Miért nem segítenek azok a bibliai igék, amik addig olyan sokszor bejöttek és erőt adtak? Ki érti meg? Isten most miért más, mint máskor? Az ő bűne más, mint a többieké? Ő most akkor elveszítette a hitét? Ráadásul a Bibliában benne van, hogy lehetetlen, hogy akik Szentlélekbe oltattak, azok a hitüket elveszítsék. (Zsid. 6:4-től.) Akkor most ők már korábban sem voltak hívők?

(A Zsidó 6:4 valójában nem arról szól, hogy aki visszaesik, és könnyek közt bánja és keresi a megtérést, az soha sem volt hívő és el fog kárhozni, hanem arról, hogy aki kettős könyveléssel éli életét vidáman, ott Isten az illető szép arculatát semmisnek tekinti, úgymond nem számítja be üdvösségi zálogul.)

A választ arra a kérdésre, hogy mit tegyen egy hívő ember, ha azt észleli magán, hogy szenvedélybeteg, azzal kezdem, hogy Jézus minden emberrel „vacakolt”, amikor őt gyógyította. Vacakolt, vagyis nem gyorsan túl lenni akart a gyógyításon, hanem tetőtől talpig meg akarta ismerni azt az embert. Sőt. Ebben az egyéni megközelítésben Jézus olyan szabad volt, hogy nem volt két egyforma esete. Ráadásul miközben majdnem mindig először kibillentett a rossz kerékvágásból egy-egy rosszul gondolkodó, rossz lelki beállítottságú embert, aközben más esetben viszont éppen, hogy elfogadta a beteg ember által felkínált megközelítést és abból hozott ki egy olyan maximumot, amit más nem tudott volna.

Jézus tehát gondosan fordult oda a betegekhez és nem általános megközelítésekkel, miszerint biztos isteni büntetés van rajtuk, vagy ellenkezőleg: szegények, borzasztó lehet nekik. Nem, ő nem betegségbesorolásos módon gyógyított, hanem úgy, hogy aki vele találkozott, az érezte: Jézus számára az ő egész lénye fontos.

Ez tehát első üzenetként azt jelenti a szenvedélybeteggé lett hívő emberek számára, hogy Jézus nem egyszerűen attól a bajtól akarja

valahogy kihozni a függőt, hanem az ő egész lényével akar az illető egész lényével találkozni.

Másodszor e jelenlétben Jézus ezt a gyógyulást meghirdette. Egyszer valaki Jézusnál az érintésével le akart potyázni egy gyógyulást, észrevétlen érintette meg, de Jézus azonnal azt mondta: valaki engem megérintett. És bizony piros fülekkel elő kellett, hogy álljon az, aki őt gyógyulási szándékkal megérintette. Jézus ekkor beszélgetett vele egy kicsit, és akkor már teljes lett a gyógyulási történet. A gyógyuláshoz kell egy adott pillanat, amikor egyszer csak valami áttörés történik. Kell egy pillanat, amikor a szenvedélybeteg kilépve a korábbi gondolati csapdáiból egyszerre olyan dologra mond igent, ami azt vonja maga után, hogy innen már elindul a gyógyulás. Kell egy érintés, de nem lepotyázott, hanem az, amikor Jézus szava, mondata, odafordulása, tanítása, jelenléte az egész embert megragadja és ekkor az a bizonyos szenvedély, ami odáig az illetőben benne volt, személyisége része volt, az egyszeriben idegen, távoli, felesleges, vagy egyenesen már elborzasztó. Ez a pillanat meglepő módon hívő embereknél is előfordulhat, hogy nem vallási háttérű, hanem valami profán pillanatban egy magától értetődő életútjárás módosítás, de általában a hívő embereknél ez valamilyen vallási háttérű dologhoz köthető. Ilyen például egy keresztyén alapú terápia, vagy ilyen egy igehirdetés, ilyen egy eltalált mondat valakitől, de ilyen lehet az is, amikor valaki megérzi azt, hogy egy másik hívő ember tényleg krisztusi odaadással fordul felé. Mindenesetre egyszer csak Krisztus úgy jelenik meg, hogy meghirdeti a lehetőséget a váltásra. Az általános igazságból egyszerre csak életre szóló személyes élmény, megszólítotttság lesz. A meghirdetéshez érdemes olyan hiteles keresztyének társaságát keresni, akik csodásan tudják közvetíteni, meghirdetni Jézus erejét, szabadítását. Az isteni szabadítás meghirdetésének ünnepélyes módon való átélését jól mutatta annak a kékkeresztes csoporttagunknak az esete, aki megtérésétől fogva mindig öltönyben járt alkalmainkra.

Harmadszor azt tegye egy keresztyén szenvedélybeteg, hogy gondolkodjon el: miért teszi ezt a pótcselekvését? Mi hiányzik neki? Valami, vagy valaki hiányzik. Persze teológiailag rögtön rávághatjuk, hogy Jézus hiányzik az ilyen embernek, de ez még nem elég pontos fogalmazás. Abból, amit Jézus felkínál, abból valami hiányzik az illetőnek. Lehet, hogy kevés irgalmasságot él át. Lehet, hogy túlságosan sok örömet akar, és nem veszi észre, hogy ezek nem tudnak a szerves részévé válni: ha ezerszer is átélte a szertől, vagy a kényszeres viselkedésétől a csúcshatást, akkor is nem tudja annak élményét a magáévá tenni, megjegyezni, elraktározni. Más kellene és másként belső élménnyé tenni, ami ténylegesen hiányzik és ami örökre elvehetetlenül az övé maradhat. Lehet, hogy itt az ideje több imádságnak, vagy akár Bibliaolvasásnak. Lehet, hogy az a baja, hogy nem végez rendszeres szeretetszolgálatot és így túl sok ideje van a hülyeségre, meg saját magára. Lehet, hogy túl sok útitársa van, akik között már lassan eltűnt Jézus. Lehet, hogy magányos, és akkor ki kell találnia, hogy mit tehet ellene. Lehet, hogy mérges, más felé meg nem bocsátó természetű, és éppen ez az önérzetessége olyan keserű méreg, amire kellett valamilyen édes bűn szájízként. Lehet, hogy céltalan az élete. Vagy nem jó a célja. Vagy éppen túl sok terhet vesz magára és ezért muszáj valahogyan teherkönnyítőnek tűnő valójában csak teherédesítőt is magára venni. (Ilyen pl. a kávé, ami finom ízű és közben megkorbácsolja a testünket és ezzel kihozza belőlünk az éberséget.) De akár az is lehet, hogy az élet könnyedsége tette az illetőt felelőtlené és meg kell tanulnia felvenni a maga keresztjét. Mindenesetre valami nincs meg, és ezt meg kell keresni. És el kell kezdeni annak szellemében cselekedni.

Negyedszer ez a rossz függősége újra erősítheti a hívő embert abban, hogy egyetlen függőség lehet csak, ami jó: és ez az Istenfüggőség. Az Istenfüggőség ez által a felismerés által erősödik így a hívő emberben, ami megtanítja őt Istent értékelni és megtanítja az egyéb vágyakat

óvatosabban kezelni, mint amik kevesebbet adnak, mint amit hozzájuk csatolunk gondolatban.

Ötödször bűnt vallani nagyon jó. Akár csak Istennek, akár valaki másnak, aki jó eszköz ehhez. (Az Anonim Alkoholisták gyűléseinek jó hatásfokának ez az egyik titka: megvallják egymás előtt gyengeségüket és nem megvetést kapnak ezért, hanem dicséretet, hogy milyen nagyszerű ember az, aki bemeri vallani gyengeségét. Bár csak így lehetne bűnt vallani a keresztyén gyülekezetekben is!) A szenvedélybeteg bűnvallása azt jelenti, hogy kiszolgáltatja magát Istennek. (Azelőtt egyébként pont az Ördögnek szolgáltatta ki magát.) Ez a kegyelemre szorultság megvallása csodálatos dolog. Akár a kegyelmes Isten előtt, akár a kegyelmes emberek előtt.

Hatodszor a hívő ember meg kell, hogy tanulja: Isten előtt nem kedves a lötyögés, a határok feszegetése. Vagy előre haladunk az életben, a hitben, vagy hátra. Nincs olyan, hogy én már egyszer megtértem, nekem erről papírom van, én már akkor rendben vagyok és üdvözülök. A hit harc. Fárasztó, de nemes harc. Áldott harc. Csodálatos győzelmi babérkoszorúval: az üdvözüléssel.

Hetedszer a hívő ember, ha észreveszi magán, hogy szenvedélybeteg, akkor, ha van olyan gyülekezete, vagy hitközössége, vagy önsegítő csoportos barátai, akikkel megoszthatja lelki terhét, akkor ők vele együtt imádkozhatnak. Ennek nagy ereje van.

Egy szó, mint száz: ha egy hívő ember azt veszi észre magán, hogy szenvedélybeteg lett, akkor ebből sok jó dolog származhat. De addig nem könnyű az út, az embernek változnia kell, és ez előre mindig szörnyen nehéznek tűnik. Az is. De Istennél minden lehetséges.

Köszönöm a figyelmet. Mostantól én befejeztem, ti pedig bátran hozzá szólhattok, vagy kérdezhetek.